

FILIP ČERVENÁK

PRÍBEHY SPOD KILTU

VEVERIČIAK ZAČÍNA

FILIP ČERVENÁK
PRÍBEHY SPOD
KULTU

Hydra, Bratislava 2015

VEVERIČIAK ZAČÍNA

Filip Červenák
PRÍBEHY SPOD KILTU: VEVERIČIAK ZAČÍNA

© HYDRA 2015
© Filip Červenák 2015

Ilustrácie a obálka: Martin „Cucó“ Luciak

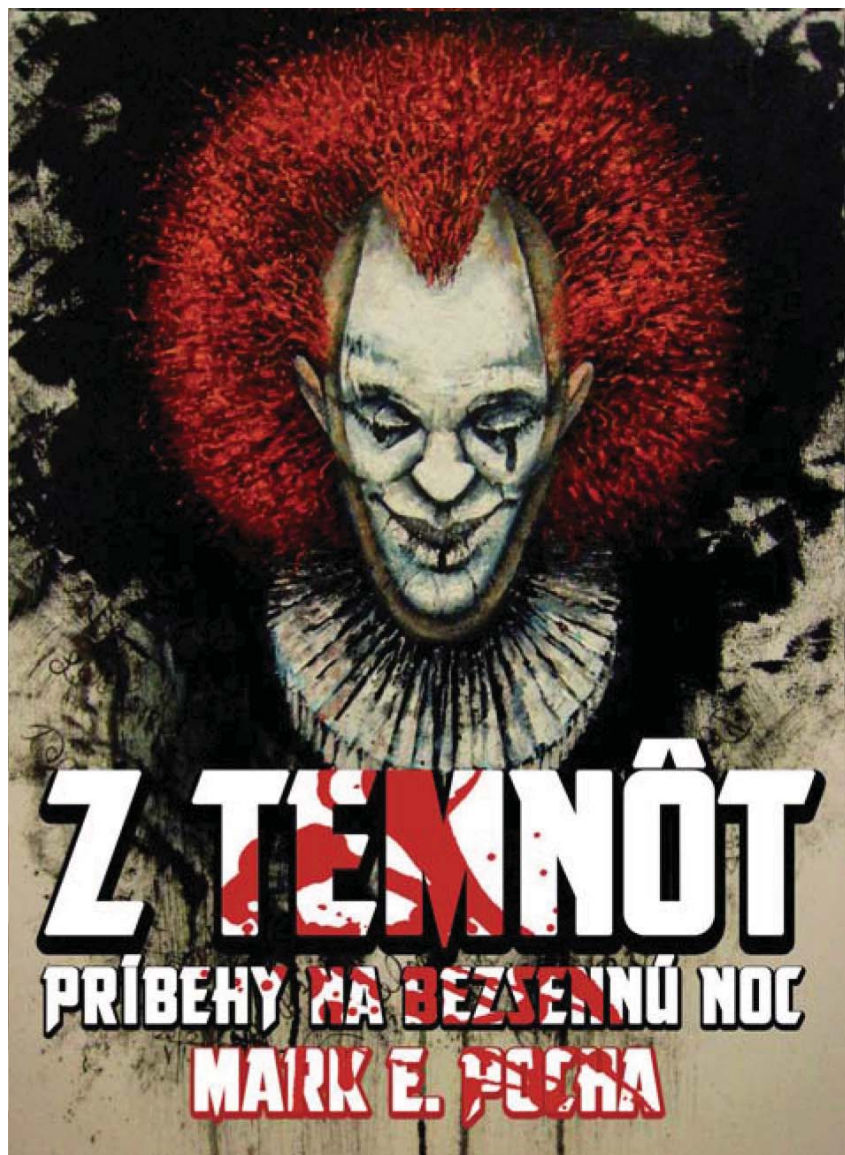
Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-04-5

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke
http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

Akokoľvek sa to môže zdať nepravdepodobné,
tento príbeh bol inšpirovaný skutočnými udalosťami.

CIEST JE VEĽA, OHEN JE JEDEN

Démon upieral pohľad svojich temných, zadymených očí na menšiu postavu pred sebou. Jeho rohy a zuby vytŕčali z hranatej hlavy do všetkých smerov a uhlov. Čierne brnenie zošité z koží dávno zabitých bojovníkov a rinčiace reťaze budili v okolí pocit hrôzy, pod ktorým sa aj steblá trávy a nenápadné lesné kvety, ktoré predbežne neboli ohrozené, mimovoľne skláňali. Nie však muž v kilte.

„Hovorím ti to naposledy: Zober si tú klobásu a pakuj do lesa! Nechci ma vytočiť,“ zavrčal mierne otrávený hlas Roba McEesha, z ktorého natiahnutej dlane sa šírila jemná vôňa čerstvej údeniny ako štít proti temnote sálajúcej z démona. Démon ostal zarazený. Celé desaťročia pred jeho hrôzostrašným pohľadom davu dedičanov bezhlavo utekali do všetkých strán, lumíky skákali z útesov a stromy hrôzou dreveneľi, no časy sa zmenili. Navyše tu bol nový. Čo mohol vedieť o tom, ako to chodí? Váhal, lebo klobáska zavôňala aj jeho pekelnému nosu a z útrobov jeho plameňmi ovinutého žalúdka sa náhle ozvalo temné basové zaškvrcanie.

„Tak počuješ? Nemám na to celý deň,“ zamračil sa Rob. Démon rozprestrel krídla ako mračno zla stúpajúce ponad masívne ramenná, natiahal ruku hrubú ako kmeň mladého bučka a dvoma krivými paznechtami opatrne chytil ponúkaný koniec klobásky. Predsa len to bol pre všetkých dobrý deň.

Rob sa vracal v pomaly sa rozprestierajúcom západe slnka a ešte nejakú dobu počul dupot odchádzajúceho démona, ktorý si, teraz už veselší, pochutnával na dnešnej koristi. Rob však vedel svoje – keď má človek celé dni skákať po skalách a dramaticky vystupovať

z hmiel Vysočiny, ľahšie je mu niesť v batôžku zopár klobások, než sa nadrapovať s obojručným mečom. Keď vybehol pomedzi skaly na vrchole kopca, v oknách ich domca už blikalo večerné svetlo kozuba a všade naokolo sa rozprestierala mäkká tma letného večera. Počul hlasy ostatných, ozývali sa zvnútra a presakovali von do vzduchu. Sadol si na veľký kameň pred domom, odkiaľ mal vysvietené Mestečko, krčiac sa na úbočí Vysočiny, ako na dlani. Vytiahol zo zákertia starú vyrezávanú flautu a pustil sa do svojej obľúbenej piesne *Hrad je v keli*. Tóny pršali dole z vrchoviny ako dážď, ostré, husté a jasné.

Dvere krčmy sa rozleteli dokorán a veselým krokom dnu vkráčal William Robert Alastair Bernard Eric Clifford McEesh, hrdina dávnych bitiek, premožiteľ panien a neohrozený bojovník. Popravde, neohrozeným bojovníkom bol najmä odvtedy, čo sa ho už nikto nepokúšal ohrozovať, ale to mu ani na popularite, ani na sebavedomí neuberalo. Rozhliadol sa po zadymenej miestnosti a zaostril na stôl, pri ktorom sa krčil starý muž, oblečený do šedých handier neurčitého tvaru, a práve čosi zaujato vysvetľoval veveričke, ktorá slamkou ledabolo popíjala pivo z veľkého krígle stojaceho uprostred stola. Keď pristúpil ku stolu, veverička sa mierne zatackala. Sadla si do dreveného popolníka vedľa pohára a neistým pohľadom si premerala prichádzajúceho.

„Máš tu voľno?“ uškrnul sa horal a než stihol opýtaný odpovedať, sadol si oproti nemu.

„Tak ako ide život, stavec?“ opýtal sa a bolo to o to vtipnejšie, že muž oproti nemu bol naozaj stavec. Druhý muž až teraz spustil pohľad zo zvieratka a zahľadel sa na spokojnosťou žiariaceho horala.

„Ja som Sandáľ Šedý! V hodine núdze prichádzam so správami a radou!“ deklamoval, pričom veľavýznamne preniesol pohľad z takmer prázdneho pohára na muža sediaceho oproti.

„So správami a radou? Len mi nehovor, že máš zasa hodinu núdze. Minule sme kvôli tomu, že si tam celý čas vysedával, nemohli ísť na záchod a skoro sme si potentovali kilty.“

„Ale čoby!“ zahriakol ho čarodej, „bola to len chvíľka. Navyše, niet sa čo čudovať, keď má človek jesť tie Fičúrove vývary.“ Kývol urazene hlavou smerom k starému barmanovi, ktorý napriek tomu, že sa opieral o palicu, jastril po krčme pohľadom človeka, ktorý vie, o čom je život, a vie, o čom je kšeft.

„Netáraj, ty starigáň. Jedlo robím dobré, len nesmieš byť furt nadraný jak činka! Za mojich mladých liet by sme ťa hodili do potoka a premasírovali vidlami miesto večere,“ zavolał spoza pultu Dedo Fičúr.

Dedo Fičúr bol široko-ďaleko známa osobnosť, najmä v časoch, keď ešte nebol krčmárom, ale viedol gardu Mestečka v mnohých odvážnych a krvavých výpravách, z ktorých sa obvykle vrátil jediný. Pod jeho velením nebol v miere prežitého nebezpečenstva rozdiel medzi výpravou za strateným mačiatkom a lovom krvilačných lesných démonov. Až na staré kolená zvolnil Dedo Fičúr tempo a stal sa šéfom krčmy, neohrozeným vládcom sveta alkoholu, ktorého pravidlá sú často neúprosnejšie než tie, ktoré pojednávajú o love bytostí pekelných.

„Pazgrivec jeden vyschnutý... čo ten vie o svete...“ drmolil nesúvisle Sandálf a trasúcim sa prstom poškrabkal veвериčku, ktorá sa medzičasom rozvalila v miske od orieškov na brušku.

„Fičúra si nevšímaj,“ prehodil McEesh spokojne a premeral si spýtavým pohľadom spiace zvieratko, ktorému teraz tiekla z kútika úst dlhočizná slina. „Od kedy máš partáka?“ opýtal sa a kývol hlavou smerom k miske oranžových chlfov.

„Od včera. Mala poranenú nohu, tak som si ju zatiaľ nechal, reku uvidíme, čo sa z nej vykluje. Volá sa Lorka,“ zaškeril sa Sandálf, zatiaľ čo unavená ryšavá kôпка sa pri svojom mene prebrala, neisto otočila hlavu k Williamovi Robertovi Alastairovi Bernardovi Ericovi Cliffordovi McEeshovi a žmurkla jedným okom. Nie však tak, ako žmurkajú ľudia, keď k sebe priťahujú vrchný aj spodný okraj oka, ale jednoducho zatvorila a otvorila pravé oko. Potom znovu odkvädla.

Práve keď sa čarodej nadýchol, aby pokračoval, rozleteli sa dve krčmy druhý raz dokorán. Bolo to celkom iné buchnutie ako to prvé, ktoré sa dalo označiť za lenivé a priateľské. Toto buchnutie

bolo rázne a agresívne, ako gong pre všetkých návštevníkov, výstražná pred blížiacim sa nebezpečenstvom. Do krčmy vošiel chlap veľký ako stodola, v ramenách taký široký, že sa dnu ledva pretlačil, hnevľivý výraz v tvári, ruky ako lopaty, jednoducho klasický borec, ktorý hrdinu trochu postraší, než v čestnom boji vypustí všetku krv do kanálu pri ceste. Namieril si to rovno k Sandáľovmu stolu a cestou vrážal do každého, koho stretol.

„Hej! Ty si Wrabec McEesh?“ opýtal sa a uderil silnou pästou do stola.

„Keď poviem, že nie, budem môcť v pokoji dopiť svoje pivo?“ Wrabec si pritiahol Sandáľov pohár.

„Okradol si môjho brata o desať zlatákov!“ Zreval chlap.

„Okradol? Vyhral som ich v kartách. Nemá hrať o peniaze, ak sa bojí prehrať,“ prehodil Wrabec, ale tušil, že to nebola odpoveď, ktorou by si v danej situácii zásadne pomohol.

„Teraz hneď tie peniaze vrátiš alebo ťa rozkrájam na malé kúsky.“ Chlap vytasil dlhý meč, ktorý hrozivo zazvonil a vrhal nepríjemné odlesky v žiare pochodní, umiestnených na stenách.

„Ten chlapec mal štyri roky! S takým nemôžeš hrať o peniaze!“ rozkričal sa. „Hneď to všetko vráť.“

„Myslíš, že chodím do krčmy s toľkými peniazmi?“ opáčil Wrabec McEesh pokojne.

„Tak to máš zlý deň, mladý.“ Svaly na hrudi sa chlapovi dvíhali a klesali podľa toho, ako sa mu valili vlny adrenalínu žilami a s ťažkým dlhým mečom sa pohrával ako s pierkom. „Vyzývam ťa na súboj.“

„Do prvej krvi?“ opýtal sa vážne Wrabec.

„Do prvej krvi,“ odpovedal zamračený chlap.

Wrabec nedbalo drgol rukou o čepeľ mužovho meča, pričom sa jemne porezal. Prezrel si ruku, na ktorej sa objavili malé kvapky zasychajúcej krvi.

„Vyhral si,“ oznámil chlapovi a otočil sa späť k stolu. Chlap cival na svojho prekvapivo porazeného súpera ako v tranze.

„Ale... to... ne... to... hádam... akoby... nedá sa...“ habkal a koktal chlap, ktorý v momente víťazstva netušil, čo to vlastne vyhral, ani ako s tým naloží. To sa však už z rozmazaného šedého poza-

dia reality predrali na povrch ruky a nohy veselých a spokojných štamgastov, ktorí nemali radi krčmové bitky, lebo sa im vždy porozlievalo pitie. Táto banda dobrákov pohltila nespokojného chlapa ako páchnuca alkoholická chobotnica a vlačila mu do ruky pohár smradľavého chlastu.

Netrvalo dlho a aj čarodej sa zdvihol, zobral misku so spiacou veвериčkou a vytackal sa z dverí krčmy. Pred odchodom čosi zašepkal a koniec jeho palice sa rozsvietil bledým svetom. Keby vedel aj nejaké iné kúzlo, možno by neskončil ako štamgast Fičúrovej krčmy. Na druhú však mal, ako tradičný návštevník krčmy, veľké šťastie, že poznal práve toto kúzlo. Aspoň si po ceste domov nerozbil hlavu.

Wrabec ostal pri stole sám a dopíjal svoj krígel' piva. Vždy, keď sedel v krčme sám, prezeral si ostatných návštevníkov, akoby to bola nejaká humorná výstava. Pri jednom stole sa klátil Pišta Fičúr, mestský gardista, ktorý neoplýval veľkou inteligenciou, no napriek tomu si vedel veľmi dobre spočítať, do ktorej krčmy má chodiť, aby od starého otca dostal sem-tam za pohárik na sekeru. Banda neznámych, po zuby ozbrojených trpasličích dobrodruhov sa nad čímsi skláňala a rýchlo debatovala v niektorom z ich tajných jazykov pri vedľajšom stole a kováčov syn Miloš sa spolu s partiou miestnych mládencov rehotali na náprotivnej strane. Ďalších hostí Wrabec nepoznal a mnohí z nich ani neboli tunajší. Súmrak sa postupne vytratil, podobne ako Pišta Fičúr, ktorý po sebe zanechal toľko prázdnych pohárov, že by z nich mohli postaviť skleník.

Keď sa Wrabec McEesh dvíhal od stola, nebol zďaleka taký koordinovaný, ako kým sedel a pil. Ponaprával si kilt, vysypal niekoľko malých medených mincí na stôl a kývol Dedovi Fičúrovi, ktorý si ho podozrievavo premeriaval, ako každého, kto ešte nezaplatil a priblížil sa ku dverám. Vyšiel von a zamieril domov. Z dialky sa niesla ozvena Robovej flauty. Bola to pieseň *Hrad je v keli*.

William McEesh v poslednej dobe často sedel doma na zadku. Nebolo to preto, že Rob všetkým nakázal strážiť stáda, príliš nedran-

covať a žiadne ženy neunášať, ale jednoducho sa mu nič nechcelo. Rozložil oheň, ktorý pomaly odrástol z malého plamienka cez búrlivú pubertu suchého listia k pokojnému, dospelému a slušnému horeniu. Vybral si klobásku, napichol ju na palicu a sledoval, ako v žiare plameňov vaty postupne roztvára krídla. Nástroj smrti, strašidelný dvadsaťkilový obojručný meč, ležal opretý o klát vedľa Williama a neďaleko sa tiež krčil kameň na brúsenie čepele. Doma bol mier, ale nebolo treba riskovať. Okrem toho, obvykle stačil jeden pohľad na Nástroj smrti ležiaci nablízku a všetky nepokoje sa rozriedili na letné pohľady, ktoré sa pod tlakom toho Williamovho premieňali na silené úsmevy.

„Kde sú všetci?“ ozval sa mu spoza chrbta hlas Arlene McEeshovej, Robovej sestry a jeho sesternice. V tej vete bolo toľko jedovavosti, že si William radšej presadol, aby na ňu videl.

„Neviem, kde sa táriajú. Išli sa prejsť, takže aspoň jeden to určite dotiahol do krčmy. Ale to je ich problém, my sa v pokoji najedzme.“ A tak aj bolo. Klobáska bola vynikajúca a nasledovali ďalšie dva chody.

„Leto sa kráti,“ povedala Arlene. „Ani sa nenazdáme a budú sa nám ovce lámať v zákrutách.“ Povzdychla si a zdvihla zo zeme zažltnutý bukový list. „Povedz Willko, čo budeme s nimi robiť? Už by sa aj ženiť mohli, len keby trochu rozumu pobrali.“

„Ženiť by sa mohli,“ rozmyšľal Willko nahlas. „A ty vydávať,“ dodal.

„Tak to v žiadnom prípade. Taký chlap sa ešte nenarodil, čo by mňa donútil sa vydať.“ Bojovne vystrčila bradu ako zbraň proti všetkým nevítaným ženíchom, ktorí mohli v ktorejkoľvek chvíli náhle začať vyskakovať spomedzi skál. Našťastie sa ani jeden taký ženích neobjavil.

„Tak to vidíš. Ani ty nemáš rozum. A ani dvadsaťtri vyšívajúcich perín,“ odpovedal William a rozmyšľal, ktoré z toho je pre svadbu väčšou prekážkou. Siahol do zákiltia a nahmatal lyžicu. Ešteže ju má. Keby sa chcel ženiť alebo brániť proti čelnému útoku palcátom, bol pripravený. Pripravený – to bolo Williamovo druhé meno.

„Poďme dnu. Som uťahaný a bohvie, kedy tí blázni prídu a či sem vôbec trafia. Ak budú na mol, pôjdem ich ráno pozbierať pod

skalu,“ povedal. Arlene prikývla a spratala niekoľko nádob, ktoré sa povalovali pri ohnisku.

Doma bol pokoj, tak, ako by to malo byť na každom mieste, ktoré sa chce volať domovom. Stromy šumeli, hviezdy žmurkali spoza oblakov a nočné zvieratá sa za výdatného šušťania a praskania konárov preberali k životu.

William pozrel na tri plné misky, ktoré ostali nedotknuté na stole a povzdychol si. Radšej ich počká. Netrvalo dlho a začul pohyb povyše domca, ktorý mohol spôsobiť tak opitý chlap, ako aj triezvy medveď. Keď sa však po chvíli k ohňu zniesli tóny flauty, vedel, kto to vysedáva na kameni. Započúval sa a spoznal tú melódiu – *Hrad je v keli*, stará balada, ktorú Rob často hrával.

Odkiaľsi spadol kameň. Pre Erica McEesha to nebolo veľmi dobré znamenie, keďže sa oň práve snažil zachytiť. Visel za jednu ruku na strmej skale, ktorá sa mu teraz zdala oveľa menej lákavá, ako keď stál dole a povedal si, že na ňu jednoducho *musí* vyliezť. Teraz horúčkovo premýšľal, ako sa posunie viac doprava, kde bolo niekoľko sľubných miest na uchytenie. Skala tam pôsobila pevnejším a dôveryhodnejším dojmom než tá časť, na ktorej sa práve nachádzal. Radšej nemyslel na to, že každý, kto by náhodou zablúdil po ceste dole ku skale a zdvihol zrak, by mu videl rovno pod kilt. Predstava bolestivej smrti okamžite ustúpila tejto novej hrôze a schovala sa v malom, zabudnutom kúte horalovho mozgu. Eric sa načiahol za ďalším kameňom, ktorý vyzeral solídne. Preniesol váhu na pravú ruku, a ako to nevyhnutne muselo skončiť, spadol. Padal poriadne strmo a dlho. Vytŕčajúce kamene ho doškriabali a doudierali, no z takých vecí si Eric nikdy ťažkú hlavu nerobil. Keď spadol dole na cestičku, opatrne skontroloval, či je celý a či nemá nič zlomené. Potom sa postavil na nohy.

Už-už premýšľal, akým nevyberaným menom počastuje skalu, keď zrazu zahliadol pohyb. Obrátil sa a podvedome nahmatal rukoväť meča. Vzadu na ceste zbadal dve postavy, ktoré hľadeli jeho smerom, no v šere ich nevedel rozoznať. Keď zbadali, že si ich

všimol, rýchlo zbehli z cesty do prítmnia lesa. Za tú krátku chvíľu sa však Eric spamätal dosť na to, aby bol pripravený votrelcov prenasledovať.

Rozbehol sa a v plnom behu si nasadil baret. Keď dorazil na miesto, kde stáli postavy, zbadal ešte malé odtlačky bosých nôh, ktoré sa strácali v húšti napravo. Opatrne sa pustil smerom, ktorým stopy mierili. Všade bolo ticho ako v hrobe. Eric zastal, teraz už ďaleko od cesty, a iba matne si pamätal, kade išiel. V lese bolo šero oveľa temnejšie ako vonku na ceste, no nebolo sa čoho báť. Udatný bojovník sa nikdy nemá čoho báť. Hlavne ak vaša udatnosť spočíva v umení niekoho udať. Teraz však aj Eric McEesh stíšil svoju zvukovú réžiu na minimum a zakrádal sa lesom ako myška.

A vtom to začul. Prasknutie suchej vetvičky celkom blízko, kúsok vpravo. Keď je niekto obávaným bojovníkom, gniaviteľom obrov, rozkopávačom démoních hláv a hrdúsičom trojhlavých psov, nestane sa ním preto, že vo chvíli, keď je nebezpečenstvo nablízku, rozvážne odhaduje situáciu. Stane sa ním preto, že chytí tú najťažšiu vec, na ktorú dočiahne, a poriadne ňou udrie. Eric vytasil meč, rozohnal sa a skočil medzi stromy napravo, pripravený preliať krv alebo čokoľvek, čo koluje v žilách tomu tvorovi, čo sa ho opovážil sledovať.

Ostal však stáť ako prikovaný, keď zbadal, že spoza stromu naskúka dlhovlasé stvorenie s vencom kvetov na hlave a vystrašene naňho hľadí veľkými očami. Zrazu si pripadal ozaj hlúpo. Spustil ruku s mečom, keď v tom zaregistroval ďalší pohyb, tentoraz naľavo od neho. Než sa stihol obzrieť, schytil takú facku, že sa potkol o vlastnú nohu a spadol. Stálo tam ďalšie stvorenie v dlhých šatách a s vlčou kožušinou prehodenou cez plecيا.

„Čo si myslíš, že robíš? Hulvát akýsi,“ povedalo. Eric sa nezmožol na nijakú odpoveď. Skutočnosť bola oveľa desivejšia ako rozzúrení obri, trolovia, či psy s ľubovoľným počtom hláv. Rozhnevaná žena.

„Kto... kto vy vlastne ste?“ vyjachtal a rukou si prešiel po ubolenej sánke. Bola to rana ako od trola.

„Kto my sme?“ zamračila sa tá v šatách. „My sme lesné bytosti, chmuľo. A ty patíš k tým bláznivým chlapom v sukniach, čo

tu stále poskakujú. Ale špehovať počestné lesné tvory, to je vrchol všetkého!“ Rozčertená lesná bytosť si uhladila vlasy.

„Špehovať?“ podivil sa Eric. „Ja som len spadol zo skaly.“

„Tak ti treba, nemal si tam ložiť,“ vyhlásila lesná bytosť rezolútne.

On, muž, ktorý zaškrtil naraz dvanásť vlkolakov, sa cítil byť porazený.

„Tak teda... sa vám úprimne ospravedlňujem,“ zaváhal, „za to s tým mečom a vôbec.“ Pripadal si, ako keď sa volské oko pomaly smaží na rozpálenej panvici. „Ja už pôjdem, ak dovolíte, vzácne, hm, bytosti,“ vyjachtal a vstal. Meč radšej schoval, aby ním zbytočne neprovokoval, a napravil si baret.

„Tak to by som prosila,“ zaklincovala dialóg lesná bytosť. Eric vedel, že ho prebodáva pohľadom celý čas, no keď sa obzrel, zbadal, že druhá lesná bytosť, s vencom kvetov na hlave, sa naňho usmieva. Keď však zachytila jeho pohľad, rýchlo zmizla za stromom.

Po krátkom blúdení vyliezol na cestičku a rozhliadol sa. Bola už úplná tma. Napriek tomu, že bol zahanbený a ešte aj doudieraný, cítil sa zvláštne spokojný. Pre Erica McEesha to bol tiež dobrý deň. Ani nevedel aký dobrý.

Keď sa šteral hore vysočinou späť domov, vietor fúkajúci od východu mu priniesol do uší tóny flauty. Hneď ju spoznal. Bola to *Hrad je v keli*.

Unavený Wrabec McEesh zdolal posledné kamene a v tme pred sebou zbadal žmurkajúcu chalupu. Bol doma. Keď prišiel bližšie, zbadal, že William, Rob a Eric sedia okolo ohňa a večerajú. Návrat domov bol vždy upokojujúci, hoci to bol návrat z krčmy, nie z boja. Prisadol si k Robovi a načial sa po svoju misku. Čakala ho plná akéhosi gulášu, ktorý voňal dobre, nech už bol spravený z čohokoľvek. Siahol do zákiltia a vybral svoju lyžicu.

„Tak ako?“ prehodil. Všetci pozerali do plameňov, spokojní, ako len môžu byť unavení a po zásluže najedení chlapi.

„Dobre, ako inak,“ odpovedal William. „Bol si dole v Mestečku?“

„Hej, u Fičúra.“ Wrabec prehrabol uhlíky a prihodil poleno.

„Zajtra pôjdeme dolu za vladykom. Peniaze meškajú. Nevie, či si tí žgrolši z hradu myslia, že im ich škaredé ovce budeme zadarmo pást alebo čo,“ prehodil Rob.

„Dávno som ti hovoril, nechajme si len naše ovce, tie ich radšej ukradnime a basta,“ zamiešal sa Eric.

„Áno, a na druhý deň tu máme plecháčov, drakobijcov, dragúnov a neviem koho to tam ešte majú,“ zaškeril sa na bratranca Robert s lyžicou na polceste k otvoreným ústam.

„Tým lepšie. Dragúni ku gulášu pasujú akurát, by som povedal.“ Ericov úsmev sa ešte rozšíril.

„Ba, Robovi už nepasujú. Zmäkol ti meč, bratranček?“ Wrabec drgol plecóm do zamysleného Roba.

„Ale, ale, ale, ale!“ nasrdil sa Rob. „Chceš vyskúšať?“ Šmátral po svojom meči, ten bol však odložený v dome. Wrabec si to všimol.

„Vidiš? Neozbrojený chodíš z domu? To sa ti nemusí vyplatiť.“

„Veď len počkaj. Teraz sa ti vtipkuje, ale keď ťa chytím, uvidíš.“ Rob sotil do Wrabca, ktorý ratoval svoju misku guláša.

„Si mŕtvý,“ povedal, opatrne položil misku na zem, uistil sa, či sa mu nič nevylialo, a vytasil meč.

„Ale neblázni.“ William dal Wrabcovi jednu výchovnú poza uši. „Daj to preč, ešte sa niekto poreže. V Mestečku boli minulú noc výtržnosti. Lukáša Hviezdu, toho vandráka, čo sa motá za kostolom každú nedeľu, vraj zmlátil akýsi maskovaný chlap.“

„Jáj, Lukáš. Raz chcel odo mňa zlaťák za to, že ma naučí reč zvierat, ale keď sa mi to pokúsil zdarma predviesť, znelo to skôr ako reč borovičky, tak som sa na to vykašlal. Ten jazyk sa učím každý štvrtok večer,“ zasmial sa Eric, spokojný sám so sebou.

„Aj ja si ho pamätám,“ prehodil Wrabec. „Nie je to zlý chalan, len opustený. Pretĺka sa.“ Všetci znova zamyslene hľadeli do plameňov. Aj oni sa pretĺkali. Ako slon papierovým Betlehemom.

Noc hustla a všetci štyria chlapi sedeli okolo ohňa ešte hodnú chvíľu. Postupne sa so zíváním zdvihli William a Wrabec, neskôr Rob. Eric ostal spať vonku. Uložil sa kúsok od ohniska, rozviazal si uzol na kilte a celý sa doňho zabalil. Posledným zvukom, ktorý začul, bol Wrabcov hlas, nesúci sa z obloka.

„Willko, nevieš kedy príde Donald?“

STRATENÁ MLADOSŤ V PRÁŠKU

Banda trpaslíkov postávala uprostred skál a radila sa. Všetci pozerali do jednej starej, ošumelej pergamenovej mapy a rýchlo si čosi drmolili svojím tajným jazykom pre rozhovory o zlate. Trpaslíci mali mnoho tajných jazykov, ale tajný jazyk pre rozhovory o zlate bol ich úplne najobľúbenejší. Prvý prehovoril ten, čo vyzeral najstarší a dlhú bradu mal zapletenú do úhľadných vrkôčikov.

„Podľa Huncúta sme mali ísť tridsaťpäť krokov na západ, ale cez ten kameň sa nedalo prejsť.“

„Skúsím tam uviazať lano a vyliezť hore. Teraz to nesmieme stratiť,“ povedal Najchudší. Ostatní horlivo prikyvovali. Zlato sa nesmelo stratiť – to už radšej dušu. Aj keď na druhú stranu, duša trpaslíka je aspoň z osemdesiatich percent tvorená zlatom.

Najchudší sa vyškríbal na skalu, uviazal jeden koniec lana okolo silného stromu, na skúšku ním zamykal a hodil druhý koniec svojim spoločníkom. Zvyšní trpaslíci sa chopili lana a postupne liezli hore. Nezabúdali rátať, merať a navzájom svoje zistenia konzultovať.

Keď vyliezli na skalu všetci štyria, slnko už bolo vysoko. Bol čas dať si niečo poriadne na obed. Keď trpaslíci hľadajú zlato a idú pri tom obedovať, nie je to ako keď niekto *len tak* obeduje. Pri tejto príležitosti povytahovali z batohov tolko mäsa, že by z neho mohli poskladať celého koňa. Ten, čo mal železné rukavice, otvoril svoj

batoh. Bol plný zemiakov pečených v šupke. Posadali si do kruhu a hodovali. Po niekoľkých hodinách sa znova zdvihli, o polovicu ťažší než predtým a dvakrát takí veselí. Najstarší opäť vybral Huncútovu mapu a prezeral si ju skúmavým pohľadom.

„Chlapi, nemáme to hore nohami?“ povedal.

Arlene McEeshová vstávala ráno prvá. Niežeby mala nejaké špeciálne povinnosti, ale vychutnávala si ranné vyháňanie spáčov z postelí. Wrabec McEesh sa štvornožky plazil zo svojej izby a jednou rukou sa pri tom snažil vykrývať sesternicine dobre mierené rany vankúšom.

„Dajte sa dokopy! O chvíľu odchádzame. Slnko už je vysoko,“ zakričal William, ktorý sa vo dverách obzeral, či nič nezabudol doma. Bol pripravený, oblečený, ozbrojený. Spáči naňho znechute ne pozreli, ale pomaly sa začali zviechať.

„Musíme ho zabiť v spánku,“ navrhol Wrabec. Eric ledva badať teľne prikývol.

Vysočina zavčas rána nie je také útulné a vrúcne miesto ako večer, to vie každý, kto sa tam ráno zobudí. Kilty síce chránia pred sychravým ranným chladom dobre, ale nízky horský vietor, ktorý si s kiltom hravo poradí, neslávne známa *horalova zhuba*, bol dôvodom, prečo Wrabec, William a Eric McEeshovci postávali v rannej hmle nervózne a s prekříženými nohami. Zdalo sa to ako večnosť, než sa z domca konečne vymotal Rob, prehadzujúc si na chrbát malý batoh, ktorého obsah pred odchodom ešte raz dôkladne skontroloval. Ovce sa pásli obďaleč a spokojne bláčali.

„Počúvajte, vedeli ste, že dole pod skalou žijú lesné bytosti?“ načal ticho Eric.

„Lesné bytosti?“ nadvihol obočie Rob. „Nič také som nepočul.“ Zamyslene sa poškrabal pod baretom.

„Áno. Včera som ich videl na ceste. Sledoval som ich stopy do lesa a stretli sme sa. Keď som ich našiel, vynadali mi ako psovi.“ Eric sa tváril ešte kyslejšie než doteraz a očividne ho to priznanie zahanbilo.

„Tak si ich mal rozsekať na kúsky. Nabudúce by si rozmysleli, špehovať Ťa,“ nadhodil Wrabec.

„Práve to je ten problém,“ Eric si žmolil palce na rukách, „chystal som sa na to, len vieš, ony sú... akoby som to... no... vyzerajú ako dievčatá,“ vyjachtal napokon. Wrabec v tej chvíli zakopol o kameň.

„Dievčatá?“ vyhrkli unisono traja prekvapení bratraci McEeshovci.

„No teda, viete... hm... nemôžem si byť úplne istý. Predsa len sú to lesné bytosti a u nich nikdy nevieš, ale vyzerali celkom ako dievčatá. Dlhé vlasy, šaty, kvetiny a podobné veci,“ vysvetlil Eric, na čo všetci traja na slovo vzatí odborníci vo veciach spoznávania dievčat uznanlivo prikývli. Vyzeralo to jednoznačne. Dlhé vlasy a kvety, to boli nespochybniteľné dôkazy. Teda skoro nespochybniteľné.

„A nemohli to byť tí elfskí dobrodruhovia, otvorení všetkým druhom zážitkov?“ zamyslel sa William.

„Pamätáš si ich, nie? Keď odchádzali z Mestečka, všelikto musel všeličo vysvetľovať.“

„Nie, nie. Tí už dávno odtiahli včerty. Tieto som ešte nikdy nevidel.“ Eric sa tváril zamyslene.

„No a čo na ne teda hovoríš? Chrumkavé?“ Wrabec zavrátal svoj úšľabok do Ericovej nevinnej tváre.

„Keď už sa pýtaš, jedna sa mi celkom pozdávala. Tá, čo ma neudrela.“ Eric si mimovoľne počúchal sánku, ktorá ho stále trochu bolela, napriek tomu, že si na ňu večer natrel vrstvu Arleninej masti na starú nohu. Lesné bytosti majú ozaj prudký švih. To sa však už do Erica všetci po práve obuli a uľahovali si z neho, až kým nevošli do Mestečka.

Kto chcel vojsť do Mestečka, musel prejsť hlavnou bránou, ktorú strážili bojovní príslušníci mestskej stráže, poväčšine vnuci Deda Fičúra. Išlo o tú najzmätenejšiu, najnekompetentnejšiu a najlenivejšiu zbierku povaláčov, lotrov a nactiutŕhačov, ktorí sa však ako jediní odhodlali túto prácu robiť, nuž ich všetci radšej nechali tak. Muži z Vysočiny obvykle nemali problém dostať sa do Mestečka, lebo povest kontroverzných vojnových hrdinov, ktorá ich dodaleka predchádzala, prenikla do uší tých rozumných, zatiaľ čo tí nerozumní poznali McEeshovcov z krčmy. Ani dnes ich nikto pri bráne

nezastavil, tak sa vybrali rovno k vladykovmu drevenému domcu, ktorý bol najvyšší a najhonosnejší v Mestečku. Tehlové domy v Mestečku príliš neleteli, jednak preto, že tehly sú ťažké a nikomu sa ich nechce prenášať, nieto ešte stavať z nich dom, a tiež preto, že drevené domy lepšie horia.

Prvý, koho na ulici stretli, bol čarodej Sandálf. Mával na nich zďaleka, tak sa k nemu vybrali. Keď prišli bližšie, videli, že čarodejova veverička sedí na kameni vedľa neho a hrá na maličkú gitaru z orechovej škrupinky a Sandálfových fúzov.

„Pozrite, čo dokáže!“ ukazoval pyšný čarodej. „Naučil som ju už plno pesničiek.“ Lorka obrátila malú hlavičku k horalom a žmurkla. Vlastne nežmurkla, len zatvorila a znovu otvorila pravé oko.

„Desať malých goblinov, Baladu o osamelom trolovi...“ drmolil Sandálf a počítal pri tom na prstoch.

„Áno, áno, je to úžasné,“ ocenil ho Rob. „Nevieš, či je vladyka doma?“

„Veru je. Má teraz plno opletačiek okolo tých násilníkov,“ prehovril čarodej s vážnou tvárou.

„Čo sa vlastne stalo? Počuli sme akurát, že niekto zbil Lukáša Hviezdu,“ pokračoval Rob.

„Keby len to. Toho chlapca zbili, lebo chceli uniesť dievčinu, čo bola s ním. Veru tak.“

„Dievčinu? Akú dievčinu?“ opýtal sa Wrabec. „A prečo bola s Lukášom dievčina?“

„To ja neviem prečo, ani ktorá to bola. Len, že ju ten chlap chcel odniesť, ale Lukáš mu ju nedal, tak ho zmaľoval domodra. Dievča utieklo. Aspoň tak som počul od starkého Fičúra,“ povedal Sandálf a všetci sa pohrúžili do úvah. Čo niekto počul od Deda Fičúra, na to mohol vziať jed, že je pravda. V jeho krčme sa premeľo toľko novíniek a správ, že starý krčmár bol najinformovanejší chlap v celom šírom okolí. A Dedo Fičúr vždy vedel, čo hovorí.

Všetci štyria sa rozlúčili so Sandálfom, ktorý sa odšuchtal do bočnej uličky. McEeshovci sa vrátili na hlavnú ulicu a štrádovali si to k vladykovmu domu.

Vo vladykovom dome to bzučalo čulým životom, služobníctvo vchádzalo a vychádzalo z miestností, nespokojne sa tváriaci chlapi,

nazerajúci do dlhých pergamenov s pečatou, zamyslene vychádzali z dverí a potmehúdsky sa tváriaci obchodníci si mädlili ruky v hale. William McEesh potiahol nosom a zamračil sa, keď všetci štyria vošli do miestnosti, v ktorej sa čakalo na prijatie. Mužik s orlím nosom, postávajúc obďaleč, akoby čakal len na to. Vybral sa k nim.

„Nasledujte ma, panstvo,“ uklonil sa tak hlboko, až sa mu pero za klobúkom dotklo podlahy a horalí sa vybrali za ním. Návštevníci vladykovej rezidencie si ich s očividnou nedôverou premeriavali. Cesta trvala celú večnosť, až sa unavený, upotený a ťažký vzduch lepil na steny haly. Vo dverách do vladykovej komnaty minuli muža v špicatom klobúku s tvárou ako vytesanou z kameňa, ktorý ani brvou nepohol, keď ich míňal. Vladyka Vlkoň bol statný chlap, silný, s jasným pohľadom a prívetivým výrazom tváre, aký má každý, za kým prídu McEeshovci, ak nechce prísť o ľadvinu.

„Vítam vás,“ povedal s povzbudivým úsmevom. „Posaďte sa,“ ukázal na stoličky pred sebou, ktoré stáli na náprotivnej strane dubového stola. Všetci štyria si sadli. „Ako vidím, hradní páni sa omeškali s platením.“ Vladyka sa zamyslene zahľadel na akýsi pergamen.

„Áno, presne tak,“ potvrdil Rob a jeho hlas bol len jemne výhražný, zatiaľ čo zvyšok tónu bol presiaknutý pochopením, trpezlivosťou a pozitívnym prístupom.

„Nebojte sa. Všetko sa dá do poriadku. Od vrchnosti prichádzajú peniaze vždy na začiatku mesiaca, takže by som vás mohol vyplatiť teraz z kasy Mestečka a doplniť peniaze, keď prídu,“ navrhol vladyka, viditeľne znepokojený výrazom na tvárach troch bratrancov McEeshovcov, ktorí spoza pokojného a vyrovnaného Roba vrhali podmračené pohľady.

„To by bolo od vás veľmi láskavé,“ ocenil vladykovo gesto Rob. Ostatní povolili hrozivé výrazy v tvárach a nechali ľahké úsmevy rozliať sa pomedzi líčne kosti. Každý, kto by sa však lepšie prizrel, by videl, že tie úsmevy sú jemné ako pavučinka, v pozadí ktorej horí vatra.

„Môj pokladník vám peniaze vydá. Môžete ísť,“ povedal vladyka veselo a bolo na ňom vidieť, že mu odľahlo, keď rozhovor neskončil krviprelieváním, ani vypálením domu. McEeshovci vstali, jemne sa